

være Tilfældet, turde fremgaa af Beretningen fra Priskontrolraadet for Tiden 1. Juni 1938—30. November 1943, hvori det (Side 73) hedder, at Prislovens Bestemmelser med Hensyn til de omhandlede Beføjelser er noget mere vidtgaaende end Prisbekendtgørelsens, idet der ved ny Bestemmelse (§ 12) „udtrykkeligt blev tillagt Raadet Myndighed til at kræve indsendt behørigt bekræftede Udskrifter af Protokol- og Regnskabsmateriale, at indkalde Personer til mundtlig Forklaring . . . . . etc.“.

Prisdirektoratet anfører intet som helst om, at den ændrede Formulering ogsaa skulde tilsigte at give Priskontrolraadet Bemyndigelse til generelt at indkræve Oplysninger.

Under disse Omstændigheder turde det være i bedste Fald tvivlsomt, om Prislovens § 12 afgiver Hjemmel for Prisdirektoratet til, som det nu sker, fra en hel Gruppe af Handlende at indkræve omfattende Regnskabsmateriale blot for at tilvejebringe statistisk Materiale til Brug for Raadets og Direktoratets Virksomhed.

Og skulde der endelig kunne tilvejebringes en juridisk Fortolkning til Forsvar for Prisdirektoratets Administration af Prislovens § 12, gælder i hvert Fald, at det ikke kan være rimeligt at paalægge de Handlende et saa betydeligt Arbejde, som Prisdirektoratet gør, naar det indkalder Regnskabsmateriale. Det maa da ved Prislovens Ændring slaas fast, hvorledes § 12 nærmere skal fortolkes, saa der ikke længere er Mulighed for Fortolkningstvivel, der af Prisdirektoratet kan anvendes til en saa vidtgaaende Fortolkning, som Tilfældet nu er.

Det kan ikke være rimeligt, at man paalægger Handelen betydelige Udgifter ved Arbejdet med Tilvejebringelsen af statistisk Materiale. Navnlig kan det ikke være rimeligt, naar man samtidig udfolder de kraftigste Bestræbelser paa at holde den samme Handels Indtjeningsmuligheder paa det mindst mulige, og naar man ikke giver Handelen fuld Dækning for de Omkostningsstigninger, der er sket, bl. a. takket være det administrative Arbejde, som Prisreguleringen og andre Restriktioner i disse Aar har paaført Handelen.

Under Henviisning hertil foreslaar Dansk Textil Union, at § 12, Stk. 1, første Punktum ændres saaledes:

„Priskontrolraadet er, for saa vidt der foreligger begrundet Formodning om Overtrædelse af Prislovens Bestemmelser, beføjet til at kræve meddelt alle saadanne Oplysninger, som findes nødvendige for dets Virksomhed, herunder til at kræve indsendt behørigt bekræftede Udskrifter af Protokol- og Regnskabsmateriale og til at indkalde Personer til mundtlig Forklaring“.

ad § 13, Stk. 1.

Med Hensyn til § 13, Stk. 1, er det Dansk Textil Unions Opfattelse, at det næppe kan have været Prislovens Mening at tillade Priskontrolraadet at fastsætte ensartede Avancer paa Varer af vidt forskellig Art, Kvalitet og Pris, idet dette kun kan have den Virkning at stimulere Interessen for de dyreste Varer.

Unionen vil derfor foreslaa, at der sættes Begrænsning for Prisdirektoratets Adgang til Fastsættelse af Maksimalavancer samtidig med, at det præciseres, i hvilket Omfang, der kan fastsættes Maksimalpriser.

I Tilslutning hertil maa Unionen mene, at det bør fastslaas, at Prisdirektoratet ved Fastsættelse af Priser og Avancer i Henhold til § 13 skal være forpligtet til at lægge den i Prislovens § 8 foreskrevne Avanceberegning til Grund.

Unionen anser en saadan Tilføjelse til § 13 for absolut paakrævet, da Prisdirektoratet i modsat Fald blot under Henviisning til § 13 vil kunne gøre det i § 8 foreslaaede Hovedprincip med Hensyn til Pris- og Avanceberegning illusorisk.

Ganske vist hjemler den nuværende Lov i § 15 Adgang til at indgive Besværing over de af Prisdirektoratet truffne Afgørelser til det i Paragraffen omhandlede Ankenævn, men dels er det jo klart, at en Branche ikke kan paaklage alle Prisdirektoratets Afgørelser, dels har Indgivelse af saadanne Besværing ikke opsættende Virkning, og selv om Prisdirektoratets Afgørelse derfor maatte blive tilsidesat, vil den dog være bindende for de Handlende, indtil Afgørelse — ofte længe efter Besværingens Indgivelse — kan foreligge.

Unionen ønsker gerne at tilføje, at man er bekendt med, at Priskontrolraadet i Skrivelse til Ministeriet af 4. November 1943 har udtalt, at Priskontrolraadet ved Fastsættelse af Priser og Avancer i Medfør af Prislovens § 13 stedse har fuldt den Praksis i videst muligt Omfang at tage Hensyn til, hvilke Priser eller Avancer, den paagældende Branches Virksomheder ud fra Bestemmelsen i Prislovens § 8 vil være berettiget til at beregne sig, men denne Praksis følger i hvert Fald ikke længere af Prisdirektoratet, der